Крізь посивілі тумани
Місяць, зблідлий на лиці,
На зажурені поляни
Кида журні промінці.

По дорозі в даль безкраю
Тройка в заметі летить,
Однозвукий дзвоник грає,
То стихає, то дзвенить.

Чимось рідним в душу віє
Довга пісня ямщика,
То веселощі, то мрії,
То печаль бринить гірка.

Ні вогню при чорній хаті,
Сніг і глуш... Навстріч мені
Всюди верстви смугуваті
Лиш трапляються одні.

Скучно, сумно... Взавтра, Ніна,
До коханої вернусь,
І у мрії край каміна
Задивлюсь, не надивлюсь.

Рівна стрілка в циферблаті
Довершить свій рівний час,
Без докучливих в кімнаті
Не розлучить північ нас.

Сумно, Ніна: шлях без краю.
Задрімав і стих ямщик,
Однозвукий дзвоник грає,
У тумані місяць зник.

1826